

Un plus de biografie

Autor: **Lucian Dan Teodorovici** Data: 21-09-2007

Vorbeam, in urma cu cateva saptamani, cu un om de cultura bucurestean despre, sa-i spun asa, conditia de scriitor consacrat. Concluzionam amandoi, el dintr-o experienta indelungata, eu dintr-un soi de intelegere nu neaparat foarte experimentata, ca in momentul in care devii un "nume", asaltul scriitorilor debutanti asupra ta iti impune, uneori, sa dezamagesti fara sa vrei asta.

Sa dezamagesti prin lipsa unui raspuns, printr-un aparent dezinteres, cauzat insa, in ce te priveste, de cele mai multe ori de lipsa timpului, nu a dorintei.

Pornind de-aici, am ajuns la o categorisire a scriitorilor. A celor din Iasi, in ce ma priveste. Am fost, inca de la debutul meu in cenaclurile literare, surprins sa constat implicarea entuziasta in sprijinirea grupurilor de tineri a unui prozator precum Serban Alexandru. Autor al unor carti realmente foarte bune, precum Zgomotul de fond, apoi Omul e mort sau tetralogia Benedict si Maledict, Serban Alexandru isi petrecea ore intregi, zile intregi citind manuscrise, intalnindu-se cu tinerii, ghidandu-i si ajutandu-i si din alte puncte de vedere decat cel pur literar. Complet dezinteresat - iar aspectul asta mi l-au relevat cei doisprezece ani care au trecut de la momentul in care l-am cunoscut. Fara a se putea cuantifica intr-un mod strict in ce masura, in cenaclurile organizate si coordonate de Serban Alexandru, "si-au facut mana" oameni precum Dan Lungu, Florin Lazarescu, Stefan Bastovoi, Serban Axinte, Doris Mironescu si multi, multi altii. Nu stiu ce l-a manat, ce-l mana in continuare "in lupta" pentru sprijinirea tinerilor scriitori pe Serban Alexandru, insa contributia lui la ceea ce se intampla, din punct de vedere cultural, in Iasiul ultimilor ani e, chiar daca lucrul asta nu se cunoaste la nivelul publicului larg, absolut remarcabila. De altfel, intr-un articol viitor, imi propun sa revin asupra temei, tocmai pentru ca, uneori, oamenii care marcheaza in sens pozitiv destine, literare sau de orice alta natura, au tendinta de a se plasa, dintr-o modestie specifica, intr-o nemeritata umbra.

Tot in aceasta zona, a unei excelente relatii cu tinerii scriitori ieseni, se afla Liviu Antonesei. Cunoscut ca eseist si poet, in ultima vreme si ca prozator, foarte multi ani director al revistei Timpul, Liviu Antonesei si-a facut o echipa de tineri scriitori si critici literari, a cultivat permanent o relatie buna cu acestia, i-a incurajat s.a.m.d. Dincolo de echipa insa si de rezultatul direct al acesteia, adica o revista de cultura care a capatat un bonus de prestigiu si de vizibilitate, ramane implicarea lui Liviu Antonesei in carierele literare ale oamenilor pe care si i-a apropiat, prin prefetele pe care le-a scris, prin promovarea lor in revistele din intreaga tara, prin atentia pe care a acordat-o oricarui nou-venit in spatiul alternativ creat prin contributia lui. La numele de tineri mai sus enumerate, care au publicat si in paginile Timpului la momentul in care inca nu reprezentau o garantie literara, l-as adauga aici si pe ieseanul devenit timisorean Radu Pavel Gheo, pentru care, sunt convins, revista condusa de Liviu Antonesei reprezinta si astazi o borna importanta.

N-as vrea sa ma opresc din crearea acestor mici schite de portret literar inainte de a vorbi despre entuziasmul lui Emil Brumar. Cu o aparenta pe care multi s-ar grabi, aflati in eroare, s-o catalogheze drept hirsuta, Brumar nu-si asuma veleitati de maestru. Ci doar de prieten al tinerilor scriitori. Scriind asta si stiindu-l un cititor fidel al publicatiei de fata, deja ma astept la noile ironii ale domniei sale. Ultima oara cand am scris aici despre Emil Brumar, imprudenta (altfel, absolut constienta) de a-l fi numit "prieten drag" mi-a umplut messenger-ul de icon-uri care se tavaleau de ras si care-l aveau drept expeditor. Nu pentru ca l-ar fi deranjat sintagma, ci pentru ca il distra teribil epitetul "drag", cu toate sensurile lui interpretabile. Emil Brumar e remarcabil, dincolo de creatia lui literara arhicunoscuta, prin usurinta cu care se conecteaza la tot ce e nou. La tehnologie si la "satul global" la fel de usor precum la lumea literara din prezent. Prin comportamentul sau, prin felul cum stie sa se apropie de noua generatie literara, Emil Brumar si-a castigat "dreptul" de a fi considerat prieten drag de mai multi scriitori tineri. Iar de apreciat aici e tocmai faptul ca el nu pare sa caute asta.

Sigur ca, atunci cand scrii despre oameni pe care ii apreciezi, patinezi putin pe granita care delimiteaza naturalul relatiilor de patetism. Mi-am asumat riscul pentru ca, altfel, n-as fi gasit un mod de a scrie despre alte fete, mai putin cunoscute, ale unor oameni cunoscuti. Si, asa cum am promis mai sus, o s-o mai fac si alta data. Tocmai pentru ca uneori e nevoie de o categorisire. Pe alte criterii decat cele pur literare. Surprinzator insa, dar si cu destul miez, e faptul ca oamenii amintiti mai sus au in comun ceva: valoarea literara. Se tot vorbeste despre despartirea biograficului de creatia in sine. In mare, sunt de acord cu aceasta perspectiva. Dar ceva imi spune totusi ca oamenii care stiu

sa-si construiasca biografia, inclusiv prin interesul pe care-l arata celor din jur, au un plus care se vede si in operele lor.

Sursa: www.zf.ro/articol_141834